

Майстерня Миколи Малишка, 2013, фотограф Марія Бикова

Проект проектів

16.10 - 10.11.13
Микола Малишко

Після дворічної паузи в стінах арт-центру Я Галерея знову звучить голос скульптур Миколи Малишка. І вперше стриманому монологу дерев'яної пластики відповідає глина. Слідом за деревом, що природно уособлює людину, митець використовує глину, з якої давні боги творили людське тіло, - і проектує форми майбутніх скульптур.

Проект проектів розкриває історію творчих замислів - втілених і тих, що чекають свого часу. Ступаючи на ще невідому нову сходинку розвитку, Малишко-художник поступається місцем Малишку-філософу, який відчуває потребу в якнайшвидшій реалізації свого духовного змісту.

Внутрішньо виважена конструкція дерев'яних скульптур торкає одну з найскладніших проблем сучасності - віру. Підпорядковуючись волі художника, «дереволюдина» звершує акт моління, повністю віддаючи себе волі невідомого Бога. У Малишка віра не стосується релігії, а йде набагато глибше, до первісних уявлень про природу. У глиняних символах митець закарбовує прадавні істини, що не підлягають жодним законам людського суспільства. Так начебто перекладає сакральні пам'ятки древніх мовою сучасного мистецтва.

Однак, так само як міфічний бог, що створював людей з глини, а потім знищував їх, Малишко залишає за собою право зупинитися. Чи втілиться глина в дерево? Чи задум піде ще далі? Цього не знає навіть сам скульптор: «Для мене недостатньо самого лише дерева чи глини. Для мене найперший матеріал - це весь світ, і я в ньому. Вже потім все втілюється у матеріалі - до якого я маю такі ж пієтети як до своєї душі».

Олена Єгорушкіна

Микола Малишко народився 1938 року в селі Знаменівка на Дніпропетровщині.

Перші «уроки» мистецтва отримав від брата Антона, що працював художником у драмтеатрі, потім – художником-оформителем. У 1961 році Малишко закінчив Дніпропетровське художнє училище, а 1967 року – Київський Державний художній інститут (нині Національна академія образотворчого мистецтва і архітектури).

Під час навчання одружився з художницею Ніною Денисовою.

Після числених переїздів, з родиною оселився у с. Малютянка Київської області.

У радянський період твори Малишка не експонувалися, бо виходили за рамки проголошеного «соцреалізму». Вперше «незалежні» роботи автора були представлені у Львівському Національному музеї 1993 року, а потім – у міжнародних проектах у Німеччині, Угорщині та Австрії.

1997 року митець став Лауреатом у номінації «Художник року» («Золотий Перетин»), 1998 року – Лауреатом премії ім. Василя Стуса, а 2009 року – «DE PROFUNDIS» (З ГЛИБИН). У 2012 році Микола Малишко став Лауреатом Премії Першої Київської бієнале сучасного мистецтва у номінації Відкриття ARSENALE 2012.

Співпраця з арт-центром Я Галерея розпочалась кілька років тому з проекту «Паркан», представленого в рамках ГОГОЛЬFEST 2009.

На початку 2010 року спільно з художниками Тамарою Бабак та Олександром Бабаком Микола Малишко презентували проект «Ліс», а 2011 року – персональну експозицію «Скульптура» в Я Галерея у Києві.

Ретроспективні виставки автора відбулись у 2011 році в Я Галерея у Дніпропетровську («Сцена I. Сцена II») та в Музеї Сучасного Мистецтва України («Сила людського духу: Скульптура, живопис»).

2012 року в рамках Великого скульптурного салону в Києві митець представив динамічну інсталяцію у проекті «Ти Тут Тепер», а наступного року взяв участь у Всеукраїнській мистецькій виставці «ВЕЛИКЕ І ВЕЛИЧНЕ».

Займаючись малярством, графікою, скульптурою, монументальним мистецтвом, зараз митець більше працює над скульптурами з дерева, у яких сучасний конструктивізм поєднано з елементами народної архітектури.

За словами мистецтвознавця Оксани Ременяки, «унікальний художник Микола Малишко нагадає про мить буття, фіксовану у стані дерева».